

Testvérek a Bibliában

Nagyok anyaga (V-VIII-ig, aki még nem konfirmált)

1.Ézsau és Jákób - Az ikrek: 1Móz 25,19-34

Ezek pedig Izsáknak, Ábrahám fiának a nemzetségei: Ábrahám nemzette Izsákot. Izsák pedig negyvenesztendős volt, amikor feleségül vette Rebekát, az arámi Betúél leányát, Paddan-Arámból az arámi Lábán hűgát. És könyörgött Izsák az ÚRhoz a feleségéért, mivelhogy az meddő volt. Az ÚR meghallgatta, és várandós lett Rebeka, a felesége. És két fiúgyermek tusakodott a méhében. Akkor ezt mondta: Ha már így van, miért vagyok így? Elment azért, hogy megkérdezze az URat. És ezt mondta neki az ÚR: Két nemzetség van méhedben. Két nép válik ki bensődből; az egyik erősebb lesz a másiknál, és a nagyobbik szolgál a kisebbiknek. És elérkezett szülésének ideje, és ímé, ikrek voltak a méhében. Kijött az első: vöröses volt, mindenestől szőrös, mint a daróc. Ezért nevezték Ézsauinak. Azután kijött a testvére, kezével Ézsau sarkába fogódzva. Ezért nevezték Jákóbnak. Izsák pedig hatvanesztendős volt, amikor ők születtek. Amikor felnövekedtek a gyermekek, Ézsau vadászathoz értő mezei ember lett, Jákób pedig szelíd sátorlakó. Izsák Ézsaut szerette, mert ízlett neki a vad, Rebeka pedig Jákóbot szerette. Jákób egyszer valami főzeléket főzött, és Ézsau fáradtan jött meg a mezőről. Így szólt Jákóbbhoz: hadd egyem abból a vörös ételből, mert fáradt vagyok. Ezért nevezték őt Edómnak. De Jákób ezt felelte: Add el érte nekem most azonnal az elsősülöttségedet. És mondta Ézsau: Ímé, én közel járok a halálhoz, mire jó hát nekem az én elsősülöttségem? Jákób ezt felelte: Esküdj meg hát nekem azonnal! Ő megesküdött neki, és eladta az elsősülöttségi jogát Jákóbnak. S ekkor Jákób adott Ézsauinak kenyeret és főtt lencsét, és ő evett és ivott, majd fölkelte és elment. Így vetette meg Ézsau az elsősülöttséget.

1Móz 27,1-46

Amikor Izsák megöregedett, és szeme annyira meghomályosodott, hogy nem látott, szólította nagyobbik fiát, Ézsaut, és mondta neki: Fiam! Ő így felelt neki: Itt vagyok. Izsák pedig ezt mondta: Ímé, megöregedtem, nem tudom halálom napját. Most tehát, kérlek, vedd fegyvereidet, tegzedet és íjadat, menj ki a mezőre, és ejts nekem vadat. Csinálj kedvem szerint való ételt, és hozd el nekem, hogy egyem: hogy megáldjon téged az én lelkem, mielőtt meghalok. Rebeka pedig meghallotta, amit Izsák a fiának, Ézsauinak mondott. Amint elment Ézsau a mezőre, hogy vadat ejtsen és hozzon haza, így szólt Rebeka Jákóbnak, az ő fiának: Ímé, hallottam, hogy atyád így szólt bátyádnak, Ézsauinak: Hozz nekem vadat, és csinálj nekem kedvem szerint való ételt, hogy egyem, és megáldjalak téged az ÚR előtt, mielőtt meghalok. Most azért, fiam, hallgass a szavamra, amit parancsolok neked. Menj el, kérlek, a nyájhoz, és hozz nekem onnan két kecskegödölyét a javából, hogy azokból atyádnak kedve

szerint való ételt csináljak, amint ő szereti. Te pedig beviszed atyádnak, hogy egyék, azért, hogy téged áldjon meg, mielőtt meghal. Jákób pedig ezt felelte anyjának, Rebekának: Csakhogy az én bátyám, Ézsau szőrös ember, én pedig sima bőrű vagyok. Netalán megtapogat engem atyám, s olyan leszek előtte, mint valami csaló, és akkor átkot és nem áldást hozok magamra. Erre ezt mondta neki az anyja: Reám szálljon az az átok, fiam, csak hallgass a szavamra, menj, és hozd el nekem a gödölyéket! Elment tehát, elhozta, és bevitte az anyjának. Anyja pedig elkészítette az ételt, ahogy az atyja szerette. Majd fogta Rebeka nagyobbik fiának, Ézsauinak a drága ruháit, melyek önála otthon voltak, és felöltöztette abba Jákóbot, a kisebbik fiát. A kecskegödölyék bőrével pedig beborította kezeit és nyakának simaságát. Az elkészített ételt pedig kenyérrel együtt a kezébe adta fiának, Jákóbnak. Ő pedig bement atyjához, és megszólította: Atyám! Ő azt mondta: Ímhol vagyok. Ki vagy te, fiam? Jákób azt felelte atyjának: Én vagyok Ézsau, a te elsősülötted. Akképpen cselekedtem, amint parancsoltad; kelj fel, kérlek, ülj le, és egyél a vadászsákmányomból, hogy megáldjon engem a te lelked. Erre azt mondta Izsák a fiának: Hogy lehet az, hogy ily hamar találtál vadat, fiam? Ő ezt felelte: Mert az ÚR, a te Istened hozta elém. Ezt mondta ekkor Izsák Jákóbnak: Jöjj közelebb, kérlek, hadd tapogassalak meg, fiam, hogy vajon te vagy-e az én Ézsau fiam, vagy nem. Odament tehát Jákób Izsákhöz, az atyjához, aki megtapogatta, és ezt mondta: A szó Jákób szava, de a kezek Ézsau kezei. És nem ismerte föl, mivel kezei szőrösek voltak, mint Ézsauinak, az ő bátyjának kezei, ezért megáldotta őt. De megkérdezte: Te vagy az, Ézsau fiam? Ő pedig így felelt: Én vagyok. Izsák akkor ezt mondta: Hozd ide, hadd egyem a fiam vadászatából, hogy megáldjon téged a lelkem. Odavitte neki, és ő evett, majd bort is vitt neki, és ivott. Akkor azt mondta neki Izsák, az atyja: Jöjj közelebb, fiam, és csókolj meg. Odament azért és megcsókolta. És megérezve ruháinak illatát, megáldotta őt, mondván: Lám, az én fiam illata olyan, mint a mező illata, amelyet megáldott az ÚR. Adjon azért Isten neked az ég harmatából, a föld kövérségéből gabonát és bort bőven. Népek szolgáljanak neked, és nemzetségek hajoljanak meg előtted. Légy úr testvéreiden, és hajoljanak meg előtted a te anyádnak fiai. Átkozott, aki téged átkoz, és áldott legyen, aki téged áld. Amint elvégezte Izsák Jákób megáldását, és éppen csak hogy kiment atyja, Izsák színe elől, bátyja, Ézsau is megjött a vadászatból. Ő is készített ételt, atyja elé vitte, és ezt mondta neki: Keljen fel az én atyám, és egyék fia vadászsákmányából, hogy megáldjon engem a lelked. De atyja, Izsák ezt mondta neki: Ki vagy te? Ő pedig így felelt: Én vagyok a te elsősülött fiad, Ézsau. Akkor Izsák megrémült, nagyon megrendült, és ezt mondta: Ki volt hát az, aki vadat fogott, és behozta nekem, és én mindenből ettem, mielőtt te megjöttél, és megáldottam őt, és áldott is lesz? Amint hallotta Ézsau atyja beszédét, nagy és igen keserves kiáltással felkiáltott, és kérte atyját: Áldj meg engem is, atyám! Ő pedig ezt mondta: Öcséd jött be álnokul, és ő vette el a te áldásodat. Ézsau pedig így szólt: Nem méltán hívják-e Jákóbnak? Immár két ízben csalt meg engem: elvette elsősülöttségemet, most pedig áldásomat vette el. Majd ezt mondta: Nem tartottál-e nekem is valami áldást? Izsák így felelt Ézsauinak: Íme, uraddá tettem őt, és minden testvérét szolgálóul adtam neki,

gabonával és borral is elláttam. Mit tegyek azért immár veled, fiam? Ézsau erre ezt mondta az atyjának: Hát csak egy áldásod van, atyám? Áldj meg engem is, atyám! És fennhangon sírt. Így felelt neki atyja, Izsák: Íme, a kövér földtől távol lesz lakásod, és nem lesz részed az ég harmatjából onnan felül. Fegyveredből élsz, és öcsédet szolgálod. De eljön az az idő, hogy ellene támadsz, és letöröd igáját nyakadról. Meggyűlölte azért Ézsau Jákóbot az áldásért, amellyel atyja megáldotta őt, és ezt mondta szívében: Közelednek az én atyámért való gyász napjai, és akkor megölöm öcsémet, Jákóbot. Mikor pedig hírül vitték Rebekának nagyobbik fiának, Ézsauinak beszédeit, magához hívatta kisebbik fiát, Jákóbot, és ezt mondta neki: Íme, bátyád, Ézsau, azzal fenyeget, hogy megöl téged. Most azért, fiam, hallgass a szavamra, kelj fel, és fuss Lábánhoz, a bátyámhoz, Háránba. Maradj nála egy kevés ideig, míg bátyád haragja elmúlik. Míg elfordul a haragja rólad, és elfelejtkezik arról, amit elkövettél rajta. Akkor elküldök érted, és hazahozatlak. Miért fosztatnám meg mindkettőtöktől egy napon? Izsáknak pedig ezt mondta Rebeka: Belefáradtam az életbe a heytita leányok miatt. Ha Jákób is a heytita leányok közül vesz feleséget, ennek az országnak a lakói közül valót, minek nekem az élet?

1Móz 33,1-11

Jákób pedig fölemelte a szemét, és látta, hogy íme, Ézsau jön, és négyszáz férfi van vele. Szétosztotta azért a gyermekeket Lea mellé, Ráhel mellé és két szolgálója mellé. És előreállította a szolgálókat és gyermekeiket, majd Leát és gyermekeit, végül Ráhelt és leghátul Józsefet. Ő maga pedig előttük ment, és hétszer hajolt meg a földig, amíg a bátyjához jutott. Ézsau pedig eléje futott, és megölelte őt, nyakába borult, megcsókolta, és sírtak. És fölemelte szemét Ézsau, és látta az asszonyokat és a gyermekeket, és ezt mondta: Kicsodák ezek teveled? Ő pedig azt mondta: A gyermekek, akikkel Isten megajándékozta szolgálómat. És közeledtek a szolgálók, ők és gyermekeik, és meghajoltak. Odaérkezett Lea is gyermekeivel, és ők is meghajoltak. Utoljára érkezett József és Ráhel, és ők is meghajtották magukat. És ezt mondta Ézsau: Mire való ez az egész sereg, melyet előttem találtam? Erre ő így felelt: Hogy kedvet találjak az én uram szemében. Erre azt mondta Ézsau: Van nekem elég, jó öcsém, legyen a tied, ami a tied. Jákób pedig így felelt: Ne úgy, kérlek, hanem ha kedvet találtam a szemedben, fogadd el ajándékomat a kezemből. Mert a te arcodra úgy nézek, mintha Isten arcát látnám, és te kegyesen fogadtál engem. Vedd el, kérlek, az ajándékomat, melyet hoztam neked, mert Isten kegyelmesen cselekedett velem, és van mindenem. És unszolta őt, mire Ézsau elfogadta.

2. Lea és Ráhel - Vetélytársak: 1Móz 29,16-35

Azután azt mondta Lábán Jákóbnak: Hát ingyen szolgálj-e engem, mert rokonom vagy? Mondd meg nekem, mi legyen a béred! Lábánnak pedig volt két leánya: a nagyobbik neve Lea, a kisebbik neve Ráhel. Leának pedig gyenge szeme volt, de Ráhel szép termetű és szép tekintetű volt. Megszerette azért Jákób Ráhelt, és ezt mondta: Szolgállak téged hét esztendeig kisebbik leányodért, Ráhelért. Erre azt mondta Lábán: Jobb neked adnom őt, mintha másnak adnám, maradj hát nálam! Jákób tehát hét esztendeig szolgált Ráhelért, és az csak néhány napnak tűnt neki, annyira szerette őt. És így szólott Jákób Lábánnak: Add hozzám a feleségemet, mert az időm letelt, hadd menjek be hozzá. Erre összegyűjtötte Lábán annak a helynek minden népét, és lakodalmat szerzett. Este pedig vette a leányát, Leát, bevitte Jákóbbhoz, és ő bement hozzá. Lábán a szolgálóleányát, Zilpát, szolgálóul adta leányának, Leának. És reggelre kelve látja Jákób: Íme, Lea volt az! Ezt mondta azért Lábánnak: Mit tettél velem? Hát nem Ráhelért szolgáltalak téged? Miért csaptál be? Lábán pedig azt felelte: Nem szokás nálunk, hogy a kisebbik leányt adják oda a nagyobbik előtt. Töltsd el ennek a hetét, azután őt is neked adjuk, ha szolgálsz nálam még hét esztendeig. Jákób tehát akképpen cselekedett, eltöltötte azt a hetet, Lábán pedig neki adta leányát, Ráhelt feleségül. És Lábán leányának, Ráhelnek adta a maga szolgálólányát, Bilhát, hogy szolgálja őt. És bement Jákób Ráhelhez is, és jobban szerette Ráhelt, mint Leát, és még hét esztendeig szolgált Lábánnál. Az ÚR pedig látta Lea megvetett voltát, és megnyitotta méhét. Ráhel ellenben meddő volt. Fogant tehát Lea méhében, és fiút szült, és Rúbennek nevezte, mert azt mondta: Meglátta az ÚR a nyomorúságomat. Most már szeretni fog engem a férjem. Azután ismét várandós lett, és fiút szült, és ezt mondta: Mivelhogy meghallotta az ÚR megvetett voltomat, azért adta nekem ezt a fiút is. És Simeonnak nevezte el. És megint várandós lett, fiút szült, és így szólott: Most már ragaszkodni fog hozzám a férjem, mert három fiút szültem neki. Azért Lévinek nevezte el. És ismét várandós lett, fiút szült, és ezt mondta: Most már hálát adok az ÚRnak. S a fiút Júdának nevezte, és többet nem szült.

1Móz 30,1-3; 22-24

Amikor látta Ráhel, hogy nem szül Jákóbnak, irigykedni kezdett nővérére, és azt mondta Jákóbnak: Adj nekem gyermekeket, mert ha nem, belehalok! Fölgerjedt azért Jákób haragja Ráhel ellen, és így szólott: Vajon Isten vagyok-e, aki megtagadta tőled, hogy méhednek gyümölcse legyen? Mire ő azt felelte: Íme, itt van a szolgálóm, Bilha, menj be hozzá, hogy szüljön az én térdeimen, és én is felépüljek őáltala.

Megemlékezett pedig Isten Ráhelről: meghallgatta őt, és megnyitotta méhét. Fogant a méhében, fiút szült, és azt mondta: Elvette Isten a gyalázatomat. Józsefnek nevezte, és azt mondta: Adjon ehhez az ÚR nekem másik fiút is!

3. Dávid és bátyjai: 1Sám16,1;6-23

Majd azt mondta az ÚR Sámuelnek: Ugyan meddig bánkódsz még Saul miatt, holott én elvettem őt, hogy ne uralkodjék Izráel fölött? Töltsd meg a szarudat olajjal, és indulj el. Elküldelek a betlehemi Isaihoz, mert az ő fiai közül választottam magamnak királyt.

Mikor pedig odamentek, és meglátta Eliábot, azt gondolta: Bizonyára ő az ÚR fölkentje! Az ÚR azonban azt mondta Sámuelnek: Ne nézd külsejét, se természetes növényét, mert én megvettem őt. Mert az ÚR nem azt nézi, amit az ember. Mert az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az ÚR azt nézi, ami a szívben van. Erre Abinádábot szólította Isai, és odavezette Sámuel elé. Ő azonban azt mondta: Ő sem az, akit az ÚR választott. Azután Sammát vezette oda Isai. De ő azt mondta: Ez sem az, akit az ÚR választott. És így odavezette Isai Sámuel elé mind a hét fiát. Sámuel pedig azt mondta Isainak: Nem közülük választott az ÚR. Akkor azt mondta Sámuel Isainak: Minden fiad itt van? Ő pedig így felelt: Hátravan még a legkisebb, de ő a juhokat őrzi. Sámuel azt mondta neki: Küldj el érte, és hozasd ide őt, mert addig nem ülünk le, amíg ide nem jön. Elküldött tehát érte, és elhozatta. Ő pedig pirospozsgás volt, szép szemű és kedves tekintetű. Akkor azt mondta az ÚR: Kelj föl, és kend föl, mert ő az! Vette tehát Sámuel az olajosságát, és fölkenete őt testvérei körében. És attól a naptól fogva az ÚR lelke hatalmasan Dávidra szállt. Azután fölment Sámuel, és elment Rámába. És az ÚR lelke eltávozott Saultól, és a gonosz lélek kezdte gyötörni őt, amelyet az ÚR küldött. Saul szolgálói ezt mondták neki: Íme, most az Istentől küldött gonosz lélek gyötör. Parancsoljon azért a mi urunk szolgálóidnak, akik körülötted vannak, hogy keressenek egy olyan embert, aki jól tudja pengetni a hárfát, és amikor az Istentől küldött gonosz lélek reád jön, hárfázzon, hogy megkönnyebbülj. Erre Saul azt mondta szolgálóinak: Keressetek hát nekem egy olyan embert, aki jól tud hárfázni, és hozzátok el hozzám. Akkor az egyik szolga így válaszolt: Íme, én láttam a betlehemi Isai egyik fiát, aki tud hárfázni, aki erős vitéz és jó harcos, értelmes és szép ember, és az ÚR vele van. Ezért Saul követeket küldött Isaihoz, és ezt üzenté: Küldd hozzám fiadat, Dávidot, aki a juhok mellett van. Isai pedig vett egy szamarat, egy kenyeret, egy tömlő bort és egy kecskegödölyét, és elküldte Saulnak fia, Dávid által. Mikor pedig Dávid elment Saulhoz, és megállt előtte, az nagyon megszerette, és fegyverhordozója lett neki. És elküldött Saul Isaihoz ezzel az üzenettel: Hadd maradjon Dávid nálam, mert igen megkedveltem. És amikor az Istentől küldött lélek Saulon volt, vette Dávid a hárfát és pengetni kezdte. Saul pedig megkönnyebbült, jobban lett, és a gonosz lélek eltávozott tőle.

1Sám 17,12-50

Dávid egy Júda városából, Betlehemből való efráta embernek volt a fia, akit Isainak hívtak, és nyolc fia volt. Ez a férfi Saul idejében idős, előrehaladt korú ember volt. Isai három idősebbik fia Saullal elment a háborúba. E három fiának, akik a háborúba mentek, ez volt a neve: az idősebbik Eliáb, a második Abinádáb és a harmadik Sammá. Dávid volt a legkisebb. Amikor a három legidősebb elment Saullal, Dávid elment Saulhoz, de visszatért, hogy apja juhait őrizze Betlehemben. A filiszteus pedig előjött reggel és este, és kiállt negyven napon át. Isai egyszer azt mondta fiának, Dávidnak: Vedd testvéreid számára ezt az efa pörkölt búzát és ezt a tíz kenyeret. Siess, vidd el a táborba bátyáidhoz. Ezt a tíz sajtot pedig vidd el az ezredesnek, és látogasd meg testvéreidet, hogy jól vannak-e, és hozz tőlük jelet. Saul velük együtt és egész Izráellel az Élá völgyében harcban áll a filiszteusokkal. Fölkelt tehát Dávid korán reggel, a nyáját egy pásztorra bízta, fogta a dolgokat, és elment, ahogy meghagyta neki Isai. Amikor eljutott a tábor széléig, a sereg éppen csatarendbe állt, és harci zajt támasztott. Csatarendbe állt Izráel meg a filiszteusok is: csatasor csatasorral szemben. Akkor Dávid rábízta a holmiját arra, aki a harci felszerelést őrizte, és elfutott a harctérre. Odaérve kérdezősködött bátyjai hogyléte felől. Amíg velük beszélgetett, íme, a Góliát nevű filiszteus harcos, aki Gátból való volt, előjött a filiszteusok csatasorából, és most is hasonlóképpen beszélt; Dávid pedig meghallotta ezt. Amikor az izráeliek látták azt a férfit, mindnyájan elfutottak előle, mert nagyon félték. Azt mondták az izráeliek: Láttátok-e azt a férfit, aki előállt? Azért állt elő, hogy gyalázza Izráelt. Ha valaki megölné, nagy gazdagsággal ajándékozná meg a király, leányát is hozzáadná, és atyjának házáat szabaddá tenné Izráelben. Dávid megkérdezte a mellette álló embereket: Mi történik azzal az emberrel, aki megöli ezt a filiszteust, és elveszi a gyalázatot Izráelről? Mert kicsoda ez a körülmételetlen filiszteus, hogy gyalázni meri az élő Isten seregét?! A nép pedig az előbbi beszéd szerint elmondta, hogy mire számíthat az az ember, aki megöli őt. Amikor legidősebb testvére, Eliáb meghallotta, hogy az emberekkel beszél, igen megharagudott Dávidra, és azt mondta: Minek jöttél ide, és kire bízad azt a néhány juhot, amely a pusztában van? Ismerem vakmerőségedet és szíved álnokságát, hogy csak azért jöttél ide, hogy megnézd az ütközetet! Dávid pedig így felelt: De hát most mit tettem? Hiszen csak beszélgettünk. Azután másvalakihez fordult, és ugyanazt kérdezte, mint korábban, és az is, meg a hadinép is az előbbi beszéd szerint válaszolt neki. Amikor meghallották, mit beszélt Dávid, elmondták Saulnak, ő pedig magához hívatta. Dávid ezt mondta Saulnak: Senki se csüggedjen el emiatt. Elmegy a szolgád, és megvív ezzel a filiszteussal. Saul pedig azt mondta neki: Nem mehetsz te e filiszteus ellen, hogy megvívj vele, mert te gyermek vagy, ő pedig harcedzett férfi, ifjúságától fogva. Dávid azonban így felelt Saulnak: Pásztor volt a te szolgád apja juhai mellett. Ha eljött az oroszlán és a medve, és elragadott egy bárányt a nyájából, utánamentem, leütöttem, kiszabadítottam a szájából. Ha pedig ellenem támadt, megragadtam a szakállánál fogva, leterítettem és megöltem. Szolgád megölte az oroszlánt is, és a medvét is. Így történik majd ezzel a körülmételetlen filiszteussal is, mint

azokkal, mert gyalázattal illette az élő Isten seregét. És folytatta Dávid: Az ÚR, aki megszabadított engem az oroszlán és a medve karmaiból, meg fog szabadítani engem e filiszteus kezéből is. Saul erre így felelt Dávidnak: Eredj el hát, és az ÚR legyen veled! És felöltöztette Dávidot a saját harci ruhájába: rézsisakot tett a fejére, és páncélba öltöztette. Azután Dávid felkötötte kardját a harci ruhája fölé, és járni akart, mert még nem próbálta. Ekkor Dávid így szólt Saulhoz: Nem bírok ezekben járni, mert még nem próbáltam. És levette azokat magáról. Kezébe vette botját, kiválasztott magának a patakból öt sima kövecskét, eltette azokat pásztortáskájába, azaz a tarisznyájába, amely vele volt, és parittyájával a kezében közeledett a filiszteushoz. Akkor elindult a filiszteus is, és közeledett Dávidhoz. Az az ember pedig, aki a pajzsát hordozta, előtte ment. Mikor pedig odatekintett a filiszteus, és meglátta Dávidot, lenézte őt, mert ifjú volt, pirosposzsgás és szép tekintetű. A filiszteus ezt mondta Dávidnak: Kutya vagyok tán, hogy bottal jössz rám? És szidalmazta Dávidot és az ő Istenét. Még ezt is mondta Dávidnak: Jöjj ide hozzám, hadd adjam testedet az égi madaraknak és a mezei vadaknak! Dávid pedig így felelt a filiszteusnak: Te karddal, dárdával és pajzzsal jössz ellenem, én pedig a Seregek URának, Izráel seregei Istenének a nevében megyek ellened, akit te gyalázattal illettél. A mai napon kezembe ad téged az ÚR, megöllek, és levágom a fejedet. A filiszteusok seregének tetemeit pedig az égi madaraknak és a mezei vadaknak fogom adni a mai napon, hogy tudja meg az egész föld, hogy van Izráelnek Istene. És tudja meg ez az egész sokaság, hogy nem kard által és nem dárda által tart meg az ÚR, mert az ÚR é a had, és ő a kezünkbe ad titeket. Mikor a filiszteus felkészült, és Dávid felé közeledett, Dávid is sietett és futott a viadalra a filiszteus elé. Benyúlt a tarisznyájába, kivett onnan egy követ, elhajította a parittyájával, és úgy homlokra találta a filiszteust, hogy a kő a homlokába fűrődött, és ő arccal a földre esett. Így Dávid erősebb volt a filiszteusnál parittyával és kővel. Legyőzte a filiszteust és megölte, pedig kard sem volt a kezében.

4 Példázatbeli testvérek: A tékozló fiú és bátyja: Lk:15,11-32

Majd pedig ezt mondta: Egy embernek volt két fia, és az ifjabbik azt mondta az apjának: Apám, add ki a vagyonból a rám eső részt! Ő pedig megosztotta köztük a vagyont. Nem sokkal azután a kisebbik fiú összeszedte mindenét, messze vidékre költözött, és ott eltékozolta vagyonát, mert kicsapongó életet élt. Miután pedig mindent elköltött, nagy éhség támadt azon a vidéken, úgyhogy nélkülözni kezdett. Akkor elment, elszegődött annak a vidéknek az egyik polgárához, és az elküldte őt a mezejére disznókat legeltetni. És a fiú szívesen megtöltötte volna gyomrát azzal a moslékkal, amelyet a disznók ettek, de senki sem adott neki. Ekkor aztán magába szállt, és ezt mondta: Az én apámnak milyen sok bérese bővülködik kenyérben, én pedig itt éhen halok. Felkerekedek azért, elmegyek apámhoz, és ezt mondom neki: Apám, vétkeztem az ég ellen és te ellened, és nem vagyok már méltó arra, hogy fiadnak nevezess;

tégy engem olyanná, mint a béreseid közül egy. Felkerekedett, és elment apjához. Amikor pedig még távol volt, meglátta őt az apja, és megesett a szíve rajta. Odafutott, nyakába borult, és megcsókolta. Fia pedig azt mondta neki: Apám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok már méltó arra, hogy fiadnak nevezz. Az apja pedig azt mondta a szolgálainak: Ide hamar a legszebb ruhát, adjátok fel rá, húzzatok gyűrűt a kezére és sarut a lábára! Hozzátok a hízott borjút, vágjátok le, együnk most és vigadozzunk, mert ez az én fiam meghalt és feltámadt, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek. A nagyobbik fia pedig a mezőn volt, és amikor hazajött, és közeledett a házhoz, hallotta a zenét és a táncot. Előszólított egy szolgát, és megtudakolta tőle, mi folyik itt. Ő pedig azt mondta neki: Az öcséd jött meg, és apád levágatta a hízott borjút, merthogy egészségben kapta őt vissza. Erre ő megharagudott, és nem akart bemenni. Az apja azért kiment, és kérlelte őt. Ő pedig felelve azt mondta apjának: Íme, mennyi esztendeje szolgálok neked, parancsodat soha meg nem szegtem, és nekem sosem adtál még egy kecskegidát sem, hogy a barátaimmal vigadjak. Amikor pedig ez a fiad megjött, aki paráznákkal emésztette föl a vagyonodat, levágattad neki a hizlalt borjút. Ő pedig azt mondta neki: Fiam, te mindenkor velem vagy, és mindenem a tiéd. Vigadnod és örülnöd kellene hát, hogy a te testvéred meghalt és feltámadt, elveszett és megtaláltatott.

Aranymondások:

„És ezt mondta neki az ÚR: Két nemzetség van méhedben. Két nép válik ki bensődből; az egyik erősebb lesz a másiknál, és a nagyobbik szolgál a kisebbiknek.” (1Móz 25,23)

„Megemlékezett pedig Isten Ráhelről: meghallgatta őt, és megnyitotta méhét. Fogant a méhében, fiút szült, és azt mondta: Elvette Isten a gyalázatomat. Józsefnek nevezte, és azt mondta: Adjon ehhez az ÚR nekem másik fiút is!” (1Móz 30,22-24)

„Dávid pedig így felelt a filiszteusnak: Te karddal, dárdával és pajzzsal jössz ellenem, én pedig a Seregek URának, Izráel seregei Istenének a nevében megyek ellened, akit te gyalázattal illettél.” (1Sám 17,45)

„Ekkor aztán magába szállt, és ezt mondta: Az én apámnak milyen sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig itt éhen halok. Felkerekedek azért, elmegyek apámhoz, és ezt mondom neki: Apám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok már méltó arra, hogy fiadnak nevezz; tégy engem olyanná, mint a béreseid közül egy.” (Lk15,17-19)